ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΓΚΟΛΦΙΝΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

—Ἔτοιμοι.

—Ἀρχίστε.

Μὲ μιᾶς ἀστράφτουν οἱ ἀξίνες τους στὴν ἀντηλιά, σὰ νὰ στέλνουνε τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ στὸν κάμπο ποὺ τοὺς ξενίζει. Τὸ πλαντασμένο χῶμα κουφοτρίζει, ἀναγυρίζεται, κοσμον ἀνήλιαστο καὶ φοβητσιάρη ξεσκεπάζει. Χαμόχορτο καὶ περικλαδωμένο χόρτο χτυπιέται σύρριζα, θάφτεται ν' ἀποδώσει τοὺς χυμοὺς ποὺ πῆρε, ἀπ' ὅπου δὲν τὸ ἔσπειραν. Σύγκαιρα βολοκοπιέται τὸ νοτισμένο χῶμα, μαζεύεται τὸ «μάμαλο» καὶ τὸ κουτρούλι εἶν' ἕτοιμο. Συνέχεια ἄλλο κι' ἄλλο ἑτοιμάζονται. Νά την καὶ ἡ σουσουράϊδα, λαστιχένια καὶ θεότρελλη, τρέχει μὲ φουντωμένη τὴν οὐρὰ ἀπὸ κουτρούλι σὲ κουτρούλι, μὴν τῆς ξανακρυφτεῖ ὁ κόσμος ὁ ἀνήλιαστος. Ὁ νοικοκύρης παρατσέκει. Πλανᾶ τὸ μάτι στὴν ἀποσκαφή, ἀπὸ ἐργάτη σὲ ἐργάτη κι' ἀκούει τοὺς γδούπους τῆς ἀξίνας ὣς τὰ σωθικά, σὰν ὑπόκρουση προσδοκίας γιὰ τὴν ἐρχόμενη σοδειά. Κάπου - κάπου πετιέται κανένας πρωτολάτης καὶ τὸν πονεῖ. Νοιώθει σὰ νὰ τοῦ κόβεται κι' ἕνα δάχτυλο. Βλέπει ὅμως τὴν προθυμιὰ τῆς ἐργατιᾶς καὶ λέει ἀπὸ μέσα του «χαλάλι». Ὡστόσο φωνάζει:

—Ὄχι βιασύνη, παιδιά. Δὲ θέλω βιὰ κι' ἀτσαλωσύνη. Καλὴ δουλειά, ὄμορφα πράματα.

Ὁ Λουκίσας βαρυκέφαλος, δὲν ἀκούει τὴ σύσταση. Ἀπλώνει τὴν ἀξίνα καὶ τραβᾶ ὄγκους τὸ χῶμα κατὰ πάνω του, βολοκοπεῖ, μαζεύει τ' ἀποχώματα καὶ τὸ κουτρούλι στήνεται καμαρωτό. Ὁ Δόντης ὁ μασκαλιάρης του τὸν ἀκολουθεῖ ἄβιαστα. Πετσκόβει τὸ χῶμα καὶ δὲ βολοκοπεῖ. Τὸν προφτάνει καὶ στέκει γιὰ ξανάσασμα. Ἐκεῖνος πεισμώνει, δοκιμάζει νὰ πάρει τὴν τέχνη τοῦ μασκαλιάρη, μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Κι' ὅσο τὸν νοιώθει παραμάσκαλα, τόσο πολὺ πεισμώνει κι' ἀπλώνει τὴν ἀξίνα. Ὁ ἥλιος ψηλανεβαίνει, παίρνει τὴ νοτιὰ ἀπὸ τὸ σκαμμένο χῶμα, τοῦ ἀλλάζει χρῶμα, τὸ κάνει θρίμμα. Ὁ ἵδρωτας θρομπιάζει στὰ μέτωπα, αὐλακώνεται στὸ πρόσωπο καὶ στάζει ἀπὸ τὴ μύτη. Ἡ γῆς ἀχόρταγη τὸν ρουφάει, γιὰ νὰ τὸν λαγαρίσει στὰ σπλάχνα της καὶ νὰ τὸν ἀποδώσει χυμὸ στὸ κλῆμα.

—Ἀφεντικό, τὴ φλάσκα, ἀκούγεται φωνὴ ἀπὸ τὴν ἐργατιά.

—Ἔχετε δίκιο, ξέχασα, ἀπαντᾶ ὁ νοικοκύρης. Παίρνει τὴν κούφια κολοκύθα γιομάτη ἀνόθευτο κρασὶ καὶ δίνει σ' ἕναν-ἕναν.

—Νάτε, πιέτε μὴν κακαρώσετε σὰν τὰ σκουλήκια στὴ στέγνη.

Τὴ φέρνει ὁ καθένας στὰ χείλη του, τὴν ὑψώνει καὶ ἡ φλάσκα τοῦ γαργαρίζει μυστικὰ κι' εὐχάριστα: «Πιὲ ὅσο θές, ἀμέτρητο. Πάρε δύναμη ὣς ποὺ νὰ γύρει ὁ ἥλιος. Τὸ βράδυ ἔχει ὕπνο δίχως ὄνειρα καὶ ταραχές, ἔχει καὶ μεροκάματο. Καὶ αὔριο καὶ μεθαύριο καὶ ὅποτε θὲς ἐδῶ θὰ μ' ἔβρεις». Πίνει ὁ μεροκαματιάρης ὅσο θέλει, ἀμέτρητο. Τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ ἀνεβοκατεβαίνει ἔμπολο, ἐνῶ στὰ δασωμένα στέρνα του λαμπιρίζουν ἱδρωσταλίδες.

Μὲ τὸ γέρμα τοῦ ἡλιοῦ βγῆκε ἡ ἐργατιὰ ἀπὸ τὴν ἀποσκαφή. Ἡ πρώτη μέρα στὴ δουλειὰ τοὺς φάνηκε ἀπέραντη. Δυὸ μονάχα ξεκουράσματα, στὸ «κολατσιὸ» καὶ «δειλινό». Ὕστερα μὲ τὸ κατευθεῖαν στὴν ταβέρνα. Ἤρθαν κι' ἔπιασαν τὴ θέση τους στὰ τραπέζα κι' ὁ μπαρμπα-Γκολφίνος ἐνθουσιασμένος φώναζε γιὰ ν' ἀκουστεῖ:

—Κερνάω ἐγὼ τὸ πρῶτο... Κι' ἂν θέλτε καὶ τὸ δεύτερο, κι' ἀπόψε οὐλα δικά μου.

Πῆρε τὸ ποτήρι του καὶ κάθησε ἀντίκρυ στὸ Λουκίσα. Ἐκεῖνος ἴδιος ἦταν, ὅπως ψές. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ τραπέζι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ποτήρι, βυθισμένος στοὺς λογισμούς του. Σκεφτότανε καὶ πάρα πάνω. «Δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ πάρω πάσσο τοῦ μασκαλιάρη. Ντροπὴ σὲ μέ. Ποῦ θὰ μοῦ πάει ὅμως... Θὰ συνηθίσω τὴν τέχνη του καὶ τότε ἂς μὲ φτάσει». Στ' ἄλλα τραπέζα κορυφώνεται τὸ χωρατό, τὸ γέλιο. Ἡ κουβέντα πάνω στὴ σημερινὴ δουλειά, στόχος κι' ὁ κολαργάτης.

—Στὸ κατουρλιὸ τὸ ἔρριξες Σπυρέτο, ὕστερ' ἀπὸ τὸ κολατσιό.

—Καὶ σεῖς στὸ μουρλό. Τί θέλατε νὰ κάμω, γιὰ νὰ πάρω ἀνάσα; Τὸ λέω καὶ τὸ μολογῶ, δὲν ἀντέχω στὸ «σφίντο».

—Θὰ εἶχε πενηντάρης, ἔ;

—Καὶ βάνε, καὶ βάνε... ἀπαντᾶ κουνώντας τὸ κεφάλι ὁ ἀγαθὸς ἐργάτης.

Σκάνε ὅλοι τὰ γέλια. Γελάει κι' ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος, ἀσυνέριστος γιὰ τὸ ζερβοῦλη ἐργάτη του. Μονάχα τοῦ Λουκίσα δὲ χαράζουνε τὰ χείλη.

—Τί ἔχεις, μωρὲ παιδί, καὶ τί σὲ βασανίζει; ρωτᾶ σὰν ψὲς ὁ ταβερνιάρης. Πές το σὲ μένα νὰ ξεσκάσεις..

Σηκώνει ὁ νέος τὸ κεφάλι καὶ τὸν κυττάζει ἀφηρημένα. Μὰ ἄξαφνα τὰ θαλασσά του μάτια παίρνουν φῶς. Λαρύγγισμα ἀκούεται ἀπὸ βαθειά του καὶ τὸ τραγοῦδι κλώθεται. Σιγὰ καὶ πλάνα ἡ φωνὴ ὑψώνεται μελωδικὴ βελούδινη. Τὸ βουητὸ τὸ γέλιο κόβεται. «Πάφτε καὶ τραγουδεῖ ὁ Λουκίσας. Ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσουμε». Οἱ πλαϊνοὶ βοηθοῦν ἁρμονικά. Ὁ στίχος ἀδερφώνει τὸν ἔρωτα μὲ τὸ κρασὶ καὶ τὸ κρασὶ φέρνει τὴ λήθη. Ὁ ταβερνιάρης ἀποχαυνώνεται στὴ θέση του. Ὁ τραγουδιστὴς τὸν δαχτυλοδείχνει, σπάει τὴ φωνὴ σὲ κλάμα καὶ τοῦ παραπονιέται, γιατί δὲν τοῦ γεμίζει τὸ ποτήρι, νὰ βρῆ τὴ δύναμη νὰ ξεχάση.

Τέλειωσε τὸ τραγούδι. Ἐνθουσιώδικες φωνές, χειροκροτήματα, τσουγκρίσματα. Ἀρπάζει κι' ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος τὸ ποτήρι, τινάζεται ἀπὸ τὴ θέση του καὶ φωνάζει:

—Εὖγε, Λουκίσα μου, μπράβο παιδί μου, τόκα τὸ λοιπόν.

Τὸ ἴδιο κεῖνο βράδυ, ὁ μπαρμπα - Γκλοφίνος μάθαινε γιὰ τὸ Λουκίσα. Τοῦ εἶχε — λέει — καθήσει πλακιὰ γιὰ τὴ μοναχοκόρη τοῦ κουμπάρου Πούλου, τοῦ καζαντισμένου Πούλου! Γιὰ τὴν ξανθιὰ ὁμορφονιὰ τῆς χώρας. Πῶς συνταιριάζονται τ' ἀταίριαστα... Μὴν ἔχουνε μυαλὸ τὰ νιάτα. Μὴν ἔχει κι' ἡ καρδιὰ μυαλά; Σὰν τάμαθε ὁ κουμπάρος σκύλιασε. Καλεῖ τὸ Λουκίσα καὶ τὸν διώχνει ἀπὸ τὴ δούλεψή του. Τοῦ ζητάει νὰ φύγει ἀπὸ τὴ χώρα, καλύτερα ἀπὸ τὸ νησί, μὴν ἔχουνε κακὰ ξεμπερδέματα. Ὁ Λουκίσας ὅμως δὲν τ' ἀκούει, δὲν παίρνει ἀπὸ φοβέρες. Τότε ὁ Πούλος ὑποχωρεῖ στὸ καλό. «Σύρε, τοῦ λέει, ἔξω ἀπὸ τὸ νησί, δούλεψε, γίνε ἄξιός της καὶ γύρισε νὰ στὴ δώσω». Ἔτσι ὁ νέος ξενητεύτηκε, ἔγινε ἀποπαίδι τοῦ νησιοῦ καὶ ἔτσι δείχνεται ἀνόρεξος καὶ στὴν κουβέντα καὶ στ' ἀστεῖο κοὶ στὸ γέλιο.

Περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ ὁ Λουκίσας δούλευε γιὰ καζάντι. Καζάντι μὲ τὴν ἀξίνα! Δύσκολο πράμα, ἄθλος σωστὸς τοῦ Ἡρακλῆ. Μὰ δὲν κιοτεύει. Τὸ αἴσθημα φυλάγεται ἀλιγόστευτο στὰ στήθεια, τοῦ δίνει δύναμη, ὑπομονὴ κι' ἐλπίδα. Σύγκαιρα σαρακοτρώει τὰ σωθικά. Ὅλοι μιλοῦν καὶ λογαριάζουνε γιὰ γυρισμό. Πολλοὶ θὰ φύγουν σὰν «μπιτίσει» τὸ σκάψιμο, λιγοστοὶ θὰ μείνουνε γιὰ τὸ σκάλο καὶ τὴν ὀψημιὰ καὶ δυὸ - τρεῖς ἂν μείνουν γιὰ τὸ θέρο. Τ' ἀκούει ὁ ἔρμος νιὸς καὶ δὲ μιλεῖ, μονάχα μαραζώνει, καὶ κάθε βράδυ ἀποτραβιέται στὴν ταβέρνα. Βρίσκει τὴ θέση του ἀδειανὴ ἐκεῖ ποὺ πρωτοκάθησε, σὰν ἔφτασε στὸν κάμπο. Κεῖ μέσα βρίσκει ξέσπασμα μὲ τὸ κρασί, μὲ τὸ τραγούδι. Ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος κάθεται πάντ' ἀντίκρυ του, σβολώνεται, ἀποχαυνώνεται καὶ περιμένει τὸ σπάσιμο τῆς φωνῆς σὲ κλάμα. Τότε ἀρπάζει τὸ ποτήρι, τινάζεται ἀπὸ τὴ θέση του καὶ φωνάζει:

—Εὖγε, Λουκίσα μου, μπράβο παιδί μου, τόκα τὸ λοιπόν.

Τὶς γιορτινὲς ὁ πονεμένος νιὸς ἀνεβαίνει στὸ ψηλὸ κωδωνοστάσι τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ ρίχνει τὰ μάτια κατὰ τὸ νησί. Πίσω ἀπὸ σταράτα ἀμμόβουνα ἁπλώνεται τὸ ζαφειρένιο κρύσταλλο καὶ στὸ βάθος στὸν ὁρίζοντα φαντάζει τὸ νησὶ μὲ τὰ βουνά του, σὰ συγνεφένιο στίβαγμα. Ἐκεῖ πλανιέται καὶ ἡ ψυχή, ψηλανεβαίνει, ζυγιέται ἐπίμονα σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου ἀσήκωτος ὁ λογισμὸς νυχτοήμερα τὸν τυραννεῖ.

☆

Ἔδωσε - πῆρε ὁ ἐρωτιάρης, μαράζωσε - μαράθηκε σὰν τὸν ἀνθὸ στὸ ἀνθογυάλι. Σάρακας τὸ αἴσθημα τοῦ κούφωσε τὰ στήθια, ἡ ἄσθηστή του δίψα τὸν ἔλυωσε σὰν τὸ κερὶ ἡ φλόγα. «Χτίκιασε, λέγανε στὴν ἐργατιά, κανένας δὲν τοῦ φταίει». Ὡστόσο ἀνάβαλαν τὸ γυρισμό.

Ἀπόψε ἡ ἐργατιὰ βρισκόταν συναγμένη στὴ μιὰ γωνιὰ τῆς ἀποθήκης. Ἔνοιωθαν πλάκωμα ἀσήκωτο τὴν ξενητειὰ καὶ τὸ φτερούγιασμα τοῦ χάρου πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ὁ μπαρμπα Γκολφίνος, σὰ στοργικὸς γονιός, γονατιστὸς πάνω στὸ ἀχερένιο στρῶμα τοῦ ἐτοιμοθάνατου Λουκίσα, προσπαθεῖ νὰ τὸν θαρρέψει, νὰ τὸν ἀνακουφίσει στὰ στερνά του, νὰ τοῦ δώσει στιγμὲς ζωῆς, κόβοντας ἂν μποροῦσε ἀπὸ τὴ δική του τὴ ζωή. Κάποτε σηκώνεται, ἔρχεται ὡς τὴ συντροφιὰ καὶ λέει:

—Παιδιά, ἡ ὥρα του ἦρθε. Ψυχομαχάει ὁ Λουκίσας.

Λυγμοὶ ἀκούονται ἀπὸ τοὺς ξενητεμένους. Σηκώνουν τὰ κεφάλια, κυττάγονται κατάματα, νὰ πάρει ὁ ἕνας θάρρος ἀπὸ τὰ μάτια τ' ἄλλουνοῦ. Ξαναγυρίζει ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος, γονατίζει στὸ ἀχερένιο στρῶμα, σκύβει στ' ἀφτὶ τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

—Θάρρος, Λουκίσα μου, κουράγιο παιδί μου... Καὶ ξέρεις κάτι; Γι' ἄκου δῶ... Τηλεγράφησα γιὰ σένα στὸν κουμπάρο μου τὸν Πούλο καὶ μ' ἀπάντησε πὼς ἀμέσως ἔρχεται μὲ τὴν ἐρωταριά σου. Μ' ἀκοῦς, Λουκίσα; Ἔκαμα καλά;

Φάνηκε πὼς ἄκουσε ὁ Λουκίσας. Ἄνοιξε τὰ μάτια, χαμογέλασε καὶ μὲ τὸ χαμογέλιο ἔσβησε.

★

Μὲ τὸ δειλινὸ γύριζε ἡ ἐργατιὰ ἀπὸ τὸ ξόδι. Μαζί τους ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος, μαζὶ ὁ Δόντης ὁ μασκαλιάρης, καὶ μὲ τὸ κατευθεῖαν στὴν ταβέρνα. Ἄναψαν οἱ δίφωτοι λαβάλυχνοι καὶ τ' ἄστατο φῶς ἀναδεύει τοὺς ἴσκιους τῶν βαρελιῶν στὸν τοῖχο, ἀχνοφωτίζει τὰ σταφιδιασμένα πρόσωπα θλιμμένα.

Ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος γομίζει τὰ ποτήρια, παίρνει τὸ δικό του καὶ κάθεται ἀντίκρυ στὴν ἄδεια θέση τοῦ Λουκίσα.

—«Νταμαχιάρης» ἤτανε, μωρὲ παιδιά, ὁ ἀξέχαστος.

—Ναί, ναί! Καὶ στὴ δουλειὰ ἤθελε νἀναι πρῶτος καὶ στὸ τραγούδι πρῶτος καὶ στὸν ἔρωτα. Βάραγε, νὰ μὴν τοῦ παραβγεῖ κανείς.

—Μμμ, μούγκρισε ὁ Σπυρέτος ὁ κολαργάτης, ὅμως τὰ πρωτάτα φάγανε τὴ ζωΐτσα του.

—Εἴδατε ποὺ ἔμοιαζε σὰ νὰ χαμογελοῦσε; πετιέται καὶ λέει ἄλλος.

—Τὸ εἴδατε, τὸ εἴδατε τὸ χαμόγελο; φωνάζει ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος. Ἐγὼ τοῦ τόβαλα στὰ χείλη. Ψέμα μοῦ κατέβασε τὸ ξερό μου καὶ τοῦ τό εἶπα μὲς στὴ στερνή του τὴ στιγμή. Ὁ ἄμοιρος χαμογέλασε καὶ πῆγε εὐχαριστημένος.

Μεμιᾶς τινάζεται ἀπὸ τὴ θέση του ὁ ταβερνιάρης, χουφτώνει τὸ ποτήρι καὶ φωνάζει σὰν ἄλλοτε, σὰν πρῶτα:

—Εὖγε Λουκίσα μου, μπράβο παιδί μου τόκ...

Φρένει στὰ χείλη τὸ κρασὶ καὶ προσπαθεῖ μαζὶ νὰ καταπιεῖ τὸν κόμπο ποὺ τὸν ἔπνιγε, ἐνῶ πυρὸ - πυρὸ τὸ δάκρυ αὐλακώνει στὰ γεροντικά του μάγουλα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 4.027

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ἐπαναληπτικοῦ Προγράμματος Δημοσίου ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν.

Ὁ Συμβολαιογράφος Φαρρῶν Χρῖστος Βασιλείου Καλαμαρᾶς κατοικῶν καὶ ἐδρεύων ἐν Χαλανδρίτσῃ, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος.

Δηλοποιῶ ὅτι,

Συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 36 καὶ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου 1963 ἔτους, ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα δημοσίου ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Πατρῶν Ἀναστασίου Χρίστου Κατσιμπέρη, κατοίκου Πατρῶν, τὴν δωδεκάτην (12) τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1963 ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10ης ὥρας π. μ. μέχρι καὶ τῆς 12ης μεσημβρινῆς τοιαύτης τῆς ἰδίας ἡμέρας, τῇ ἐπισπεύσει τῶν 1) Γεωργίου Παναγιώτου Σπηλιωτοπούλου, 2) Ἀριστοτέλους Παναγιώτου Σπηλιωτοπούλου, 3) Ἀγγελῆ Παναγιώτου Σπηλιωτοπούλου, 4) Σοφίας συζύγου Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, ἁπάντων ἀρχικῶν ἐναγόντων καὶ κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1940 ἀποβιωσάσης ἀρχικῶς ἐναγούσης μητρὸς των Χριστίνας χήρας Παναγιώτου Σπηλιωτοπούλου, 5) Κλεονίκης χήρας Μενελάου Σπηλιωτοπούλου ἀτομικῶς καὶ ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1951 ἀποβιώσαντος συζύγου της Μενελάου Παναγ. Σπηλιωτοπούλου, ἀρχικῶς συνενάγοντος καὶ ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου Μενελάου Σπηλιωτοπούλου καὶ τούτων ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τοῦ ἀρχικῶς συνενάγοντος πατρός των Μενελάου Σπηλιωτοπούλου, κατοίκων τῶν μὲν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 5, Χαλανδρίτσης, τῶν δὲ 3, 4 Πατρῶν, ἐκτίθενται εἰς Δημόσιον Ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τελεσθησόμενον ἐνώπιόν μου καὶ ἐν κωλύματί μου, ἐνώπιον παντὸς νομίμου ἀναπληρωτοῦ μου καὶ ἔξωθι τοῦ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἰδιοκτησίας Γαλήνης χήρας Χρίστου Μερκουρίου κειμένη παρὰ τὴν ὁδὸν Πατρῶν — Καλαβρύτων, τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20 τῆς 26-1-1963 κατασχετηρίου ἐκθέσεώς του ἀναγκαστικῶς κατασχεθέντα κινητὰ τῆς Ὄλγας συζύγου Χρίστου Σπηλιωτοπούλου κατοίκου Χαλανδρίτσης, ἤτοι 1) 100 κιλὰ λάδι, ἐκτιμηθὲν ἕκαστον κιλὸν ἀντὶ δραχμῶν 20 καὶ συνολικῶς ἀντὶ δρχ. 2.000, 2) 500 κιλὰ οἴνου περίπου ἐκτιμηθὲν ἕκαστον κιλὸν ἀνὰ δραχ. 5 καὶ συνολικῶς ἀντὶ δρχ. 2.500 (δύο χιλιάδας πεντακοσίας), ἐκτιμηθέντων δὲ καὶ ἐν τῷ συνόλῳ των ἅπαντα τὰ ὡς ἄνω ἐκπλειστηριαζόμενα κινητὰ πράγματα ἀντὶ δραχμῶν 4.500. Εὑρίσκονται δὲ ταῦτα ὑπὸ τὴν μεσεγγύησιν τῆς ὡς ἄνω ὀφειλέτιδος, ἥτις θέλει παραδώσει ταῦτα εἰς ἐμὲ ὅτε νομίμως ἤθελε προσκληθῆ. Ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς οὗτος τελεῖται τῇ ἐπισπεύσει τῶν ὡς ἄνω ἐπισπευδόντων ἐκτελούντων τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 238)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καὶ δικαιουμένων λαμβάνειν παρὰ τῆς ἄνω ὀφειλέτιδος συμφώνως τῇ κοινοποιηθείσῃ αὐτῇ ἐπιταγῇ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 886) 17-1-63 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Φαρρῶν δικαστικοῦ κλητῆρος Κωνσταντίνου Ν. Γιαννακοπούλου, 1) δραχμ. 500 δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα καὶ 2) δραχμ. 575 δι' ἀπόγραφον, τέλη ἀπογράφου, ἀντιγραφικά, σύνταξιν ἐπιταγῆς καὶ ἐπίδοσιν ἐντόκως νομίμως καὶ τὰ δύο κονδύλια ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ ἐπὶ τῷ τέλει ἵνα ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πληρωθῶσιν οἱ ἐπιστεύδοντες τὴν ἀπαίτησίν των ἔτι δὲ καὶ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν γένει μέχρι πέρατος αὐτοῦ ὡς καὶ δρχ. 225 διὰ τὴν ἐντολὴν πρὸς ἐκτέλεσιν. Τιμὴν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη προσφορὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ οἱ ἐπισπεύδοντες προσφέρουν τὸ 1)4 τῆς κατὰ τὴν κατάσχεσιν γενομένης ἐκτιμήσεως, ἤτοι διὰ μὲν τὸ λάδι δραχμ. 500 καὶ διὰ τὸν οἶνον δραχμ. 625 καὶ ἐν συνόλῳ δραχμ. 1.125. Ὁ ὡς ἄνω πλειστηριασμὸς εἶχεν ὁρισθῆ νὰ γίνῃ τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1963 ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 ἕως 12 μεσημβρινήν, ἐνώπιόν μου, ἀναβληθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 160)1963 ἀποφάσεως τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν μέχρι συζητήσεως τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Χρίστου Σπηλιωτοπούλου, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Φαρρῶν ἀπορριφθεισῶν τῶν ἀντιρρήσεών του ἔλαβεν ὁ ὡς ἄνω δικαστικὸς κλητὴρ νέαν ἔγγραφον ἐντολὴν παρὰ τοῦ δικηγόρου Πατρῶν Κων)νου Πολυχρονοπούλου καὶ ἀπὸ 22-4-1963 ἵνα ἐκδώσῃ ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα. Ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς οὗτος γενήσεται κατὰ τὸν Νόμον, ἡ δὲ κατακύρωσις θέλει γίνει ὅτε καὶ ὅπως ὁ Νόμος ὁρίζει εἰς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα τελευταῖον ὑπερθεματιστήν, ὑποχρεούμενον ὅπως ἅμα τῇ κατακυρώσει καταθέσῃ νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἄλλως ἐνεργηθήσεται ἀναπλειστηριασμὸς εἰς βάρος του μὲ ὅλας τὰς νομίμους συνεπείας. Τὸ φερέγγυον ἑκάστου πλειοδότου ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν μου, οἱ δὲ διὰ τρίτους τυχὸν πλειοδοτήσοντες ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι τοῦτο προηγουμένως εἰς ἐμὲ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καταβάλλοντες καὶ τὴν νόμιμον ἐγγύησιν. Ὅτι τὰ πλειστηριαζόμενα, πλειστηριάζονται ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης τῶν ἐπισπευδόντων δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ αἰτίαν, οἱ δὲ μέλλοντες νὰ πλειοδοτήσωσι καὶ γίνωσιν ἀγορασταὶ δὲν θέλουσιν ἀποκτήσει πλείονα δικαιώματα τῶν ὅσων χαίρει ἡ ὀφειλέτις ἐπ' αὐτῶν. Προσκαλοῦνται ὅθεν οἱ βουλόμενοι νὰ γίνωσιν ἀγορασταί, ὅπως προσέλθωσιν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὁριζομένην ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ ἀφοῦ λάβωσι προηγουμένως γνῶσιν τῶν πλειστηριαστικῶν τίτλων καὶ τῶν ὅρων τοῦ παρόντος πλειοδοτήσωσι. Ἐγένετο ἐν Χαλανδρίτσῃ σήμερον τὴν τρίτην (3) τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ τρίτου 1963 ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μου κειμένῳ ἐν τῇ ἐνταῦθα καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν Καλαβρύτων οἰκίᾳ τῆς ἰδιοκτησίας Γαλήνης χήρας Χρίστου Μερκουρίου καὶ ὑπογράφεται ὡς ἔπεται. Εἰσπρακτέα τέλη δραχμ. 20, μεγαρόσημον δραχμ. 3 καὶ δικαιώματά μου δραχμ. 45.

Ὁ Συμβολαιογράφος Φαρρῶν
(Τ. Σ.) Χ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Χαλανδρίτσῃ αὐθημερὸν

Ὁ Συμβολαιογράφος Φαρρῶν
Χ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΜΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τα».— Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτόν, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, ἐξέδωσε μηνιαῖον δημοσιογραφικὸν ὄργανον, πρὸς ἐξέτασιν καὶ προβολὴν τῶν Ἑλληνικῶν προβλημάτων.

Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐνημερωμένης καὶ ἀμερολήπτου ἐπιθεωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία κατατοπίζει κατὰ μῆνα τὸν ἀναγνώστην ἐπὶ πολλῶν καὶ ποικίλων ζωτικῶν προβλημάτων τοῦ τόπου.

Τὰ «Προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας».— Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτόν, ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1959, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν καθιέρωσε σειρὰν διαλέξεων, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάσθησαν μέχρι τοῦδε πλεῖστα ὅσα προβλήματα, ἀναγόμενα εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Τὸ «Διεθνὲς Ἐπιμελητήριον Νέων.— Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1962, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν ἐγένετο μέλος τοῦ Διεθνοῦς Ἐπιμελητηρίου Νέων, ἐγκριθείσης τῆς εἰσδοχῆς της κατὰ τὸ Παγκόσμιον Συνέδριον τοῦ ὡς ἄνω Ἐπιμελητηρίου ἐν Χόγκ - Κόγκ.

Τὸ Διεθνὲς Ἐπιμελητήριον Νέων εἶναι κίνησις ἡ ὁποία ἁπλοῦται εἰς 75 χώρας καὶ ἐπιδιώκει σκοποὺς παρεμφερεῖς πρὸς τοὺς ἐπιδιωκομένους ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν. Ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐν λόγῳ Ἐπιμελητήριον Νέων ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς Ἑταιρείας.

Ἐπίσης συνεργάζεται μετὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἱδρύματος Μορφώσεως, ἐκπροσωπηθεῖσα ὑπὸ ἀντιπροσώπου της εἰς τὰ διάφορα συνέδρια αὐτῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΕΠΙ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΗΣ "ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ,,

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ

Η ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΩΝ

Ἐλάβομεν τὰ κατωτέρω ἔγγραφα, εἰς ἀπάντησιν σχολίων τῆς «Πελοποννήσου»:

«Εἰς τὸ φύλλον ὑμῶν τῆς 28.3.1963 δημοσιεύεται τηλεγράφημα τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Μεσολογγίου, διὰ τοῦ ὁποίου ὑποβάλλεται παράκλησις νἰοθετήσεως τοῦ αἰτήματος ἀντιστοίχου διαβαθμίσεως τῶν Σταθμαρχῶν καὶ Βοηθῶν σιδηροδρόμων. Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ δημοσίευμα, μᾶς παρεσχέθη ἡ πληροφορία ὅτι τὸ θέμα εὑρίσκεται ὑπὸ μελέτην καὶ συνδέεται μὲ τὸ γενικώτερον θέμα τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν ΣΕΚ. Δὲν εἶναι δυνατὸν δηλαδὴ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἰδιαιτέρως, ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν Ὀργανισμὸν καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐὰν τύχῃ τῆς ἱκανοποιητικῆς λύσεως.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
ΑΧ. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ»

Η ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ